

Autor: Alexander Tomský

V souvislosti s potřebou omezovat státní výdaje se cudně mlčí o problému, který nás jednou v budoucnosti zavalí. Společnost totiž nejen stárne, zhoršuje se také neustále její celkový zdravotní stav čili průměrná kvalita populace, a tak musí náklady na lékařskou péči nezadržitelně růst.

Přímo hrůzná čísla nabízejí každý rok statistiky nedonošených dětí, a naši lékaři se ještě chlubí, že v zachraňování postižených nedochůdčat jsou nejlepší na světě. Zároveň tvrdí, že na ně nemají nemocnice dost peněz. Kéž by! Už v roce 2000 se narodilo 5277 novorozeňat o váze pod dvě a půl kila. O pouhých osm let později je už číslo 8638. V této statistice se ovšem skrývá 30 procent dětí daleko menších, permanentně poškozených, odsouzených k živoření s mozkovou obrnou, epilepsií a Downovým syndromem. Inkubátory totiž plní také děti, které se stěží vejdou do dlaně, hlavně proto, že stále víc žen otěhotní díky umělému oplodnění.

Riziko předčasného porodu se rovněž zvyšuje u matek, které odkládají těhotenství a rodí ve vyšším věku. Lékaři sice dobře vědí, v jakém období předčasného porodu a při jaké váze se nevléčitelných dětí rodí nejvíc, ale to je nezajímá. A tak za ně samovolně „rozhoduje“ stále dokonalejší a dražší technologie. Rok co rok platí pojišťovny nemocnicím na záchranu dětí zhruba o sto milionů víc, takže se jejich počet neustále zvyšuje. K celoživotnímu živoření jsou odsouzeny také matky ležících dětí, jež v 70 procentech opustí jejich partneři, a musí proto zoufale bojovat o přežití s pojišťovnou a s úřady sociální pomoci. Dokonce i zde už dochází k omezování státní pomoci a za ty, kteří nechají své dítě napospas státu, zaplatí společnost za každé dítě milionové sumy.

Stará, chudá společnost bývala pragmatická. Když viděla porodní bába, že je to hodně zlé, otevřela okno a rodičky se neptala. Nevím jak si poradila s křesťanským svědomím a principem nedotknutelnosti života, možná věřila, že na onom světě bude o dítě postaráno lépe. Dnešní Hippokratova víra současných lékařů je však absolutní. A ptát se matky okamžitě po porodu znamená znát výsledek předem.

Pamatuji se, jak byl můj tchán, pražský internista, kdysi šokován, když se ptal vrchní sestry v jedné anglické nemocnici, jak to, že mají tak vysokou úmrtnost kojenců v porovnání s daleko chudším Československem. Nebyl nějakou chvíli schopen pochopit její výmluvný nechápavý pohled. Možná že se v Anglii lékaři tváří, že o praktikách vrchních sester nic nevědí. Nevím.

Že doktoři nechtějí rozhodovat o životě a smrti, naprosto chápu, znamená to snad, že mají aktivně podporovat produkci beznadějných případů? Jako by nestačil automobilismus. Jedno je z ekonomického pohledu jisté. Právo na umělé oplodnění by existovat nemělo (máme adopci) a na stále dražší moderní technologie také ne. Ani starší ženy bez partnera (singles) by neměly rodit děti na útraty společnosti. Jinak nás čeká zoufalý bezbariérový svět, kde bude stále menší počet zdravých lidí rukojmím postižených. Anebo něco ještě horšího.

Jedno je z ekonomického pohledu jisté. Právo na umělé oplodnění by existovat nemělo (máme adopci) a na stále dražší moderní technologie také ne.

Úvaha Alexandra Tomského byla převzata ze stránek Lidovky.cz, kde vyšla dne 18. listopadu 2010.